

бравихъ дори и да поблагодарихъ на баща си, та направихъ това като ги досѣти майка имъ. Тѣ цѣлувахъ рѣка на баща си, а слѣдъ малко си отидохъ.

Прѣзъ лѣтото овцитѣ откарахъ на планината задружно нѣколко овчари, съ тѣхъ заедно и чичо Богданъ. Радка и Боянка цѣло лѣто не видѣхъ агънцетата си, та много имъ бѣ жално и съ нетърпѣние чакахъ есенъта за да се завърнатъ овцитѣ.

Единъ есененъ день, слѣдъ пладнѣ, дойде си чичо Богданъ и съобщи на дѣцата си радостното извѣстие, че овцитѣ сѣ туку подъ селото да отидатъ да ги видятъ.

Радка и Боянка скокихъхъ и не видѣхъ какъ се отзовахъ подъ селото. И починхъхъ да ги гледатъ и да търсятъ своитѣ агънца. Тѣ викахъ и мамѣхъ по редъ овцитѣ и опрѣлича-

вахъ ту едно, ту друго за своитѣ агънца. Тѣ бѣхъ дори забравили, че тѣхнитѣ агънца сѣ бѣлѣжени на ушитѣ.